

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 2. dubna 2024 odvolání obžalovaného [REDAKCE] narozeného [REDAKCE] v [REDAKCE] trvale bytem [REDAKCE], nyní ve vazbě ve vazební věznici v [REDAKCE] proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 11. 2023 č.j. 6 T 4/2023-1166, a rozhodl takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného [REDAKCE] zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 11. 2023 č.j. 6 T 4/2023-1166 byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku, a zločinem vraždy podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku, jichž se měl dopustit tím, že

1) v době nejméně od roku 2014 do [REDAKCE] 2023 uvnitř rodinného domu na adrese svého trvalého bydliště [REDAKCE] soudní okres [REDAKCE] případně i jinde v [REDAKCE] pravidelně minimálně 2× do týdne psychicky i fyzicky týral svoji manželku poškozenou [REDAKCE] nar. [REDAKCE] tedy osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí, kterou ve velkém množství případů většinou pod vlivem alkoholu s narůstající intenzitou a četností bezdůvodně verbálně urážel, vulgárně ji nadával, vyhrožoval zabitím a zapálením domu, případně auta, s využitím své fyzické převahy naznačoval proti poškozené údery rukou a nejméně ve dvou případech poškozenou udeřil, nejméně v jednom případě ji paličkou na maso rozbil mobilní telefon, dále poškozenou dlouhodobě psychicky týral tím, že ji bránil v běžném způsobu života, kdy ji zejména zakazoval kontakty s přáteli dle jejich potřeb, neustále kontroloval, kde se nachází, s kým je v osobním i telefonickém kontaktu a nedůvodně ji obviňoval z nevěry,

2) dne [REDAKCE] 2023 v přesně nezjištěné době od [REDAKCE] hod. do [REDAKCE] hod. v [REDAKCE] v ulici [REDAKCE] poblíž domu č.p. [REDAKCE] soudní okres [REDAKCE] úmyslu ji případně usmrtit cíleně vyhledal svou manželku [REDAKCE] nar. [REDAKCE] přestože předtím bylo vydáno soudní předběžné opatření, aby se zdržel setkávání s ní, když krátce předtím požil alkohol, kdy potom, co před ním začala utíkat, ji dostihl a napadl tak, že ji opakovaně bodl nožem přesně nezjištěné délky čepele, který si za tím účelem přinesl a způsobil tím poškozené celkem 7 bodných a bodnořezných poranění levé přední části hrudníku, břicha, levého boku, pravého boku, pravé horní končetiny a pravé dolní končetiny, kterými způsobil poškozené přetětí osmého žebra, průbod tračníku tlustého střeva, přetětí desátého žebra vpravo, průbod pravého jaterního laloku a přetětí holení i lýtkové kosti a přilehlé svaloviny a vícečetné povrchní i hluboké řezné rány na dlaních rukou a poškozená [REDAKCE] na následky těchto zranění na místě zemřela, když bezprostřední příčinou smrti poškozené byl šok z nadměrných krevních ztrát, při bodném poranění jater a záněsu tlustého střeva.

2. Za toto jednání mu byl krajským soudem uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 17 let se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou. Současně mu byla uložena povinnost zaplatit
 - poškozenému [REDAKCE] náhradu škody ve výši 50 782 Kč a náhradu nemajetkové újmy ve výši 1 614 120 Kč,

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

- poškozenému [REDACTED] náhradu nemajetkové újmy ve výši 1 614 120 Kč,
- poškozené [REDACTED] náhradu nemajetkové újmy ve výši 1 614 120 Kč, a
- poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR náhradu škody ve výši 10 107 Kč s 15% úrokem z prodlení od 25. 10. 2023.

3. Proti uvedenému rozsudku podal obžalovaný ihned po jeho vyhlášení do protokolu odvolání, a to do všech jeho výroků. Toto odvolání následně odůvodnil prostřednictvím svého obhájce. Ve svém odvolání uvádí, že napadený rozsudek trpí vadami ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a), b), c) a f) trestního řádu. K bodu 2) rozsudku uvádí, že popírá, že by skutek spáchal, což ostatně tvrdí v celém řízení, a má za to, že daný skutek mu nebyl hodnověrně prokázán. Obžalovaný má za to, že je zde odsuzován pouze na základě nepřímých důkazů, které ani v souvislostech a v souhrnu nejsou dostačující pro to, aby mohl být za uvedený skutek odsouzen. Závěr o spáchání skutku s rozmyslem či po předchozím uvážení již vůbec nemá oporu v provedeném dokazování, neboť žádný z provedených důkazů nevyvrátil tvrzení obžalovaného, že se na místě činu nacházel za účelem vypáčení desky hrobu svého tchána a vykonání tak určité pomsty na rodině manželky poté, co manželka se zasadila o to, aby byl vykázán ze společného obydlí a požádala o rozvod. Obžalovaný si je vědom, že i takový skutek by byl trestný, a proto v počátku vyšetřování tuto skutečnost nevěděl, neboť se za toto trochu styděl. Setkání obžalovaného a poškozené tak bylo zcela náhodné, neboť obžalovaný i s ohledem na skutečnost, že byl v značně podnapilém stavu, neměl přesný pojem o čase a netušil, kdy se manželka se synem přesně budou vracet z práce, a že manželka půjde venčit jejich psa daným směrem, neboť po dobu jejich soužití toto nikdy sama nečinila v takto večerních hodinách. Při náhodném setkání obžalovaného a poškozené došlo k obžalovaným popsanému sledu událostí, kdy následkem bylo řezné poranění rukou poškozené od sekáčku/nože, který měl obžalovaný u sebe pro použití jako páčidla na dotčený hrob. Obžalovaný jakékoliv další poranění popírá. Pokud na počátku vyšetřování snad měl uvádět, že mohl bodnout, pak toto bylo učiněno pod nátlakem vyšetřujících policistů a sám si žádného takového jednání není vědom, když zpětně hodnotí, že za bodnutí mohl považovat předozadní pohyb nože, při kterém došlo k poranění rukou poškozené. Znalci z oboru soudního lékařství bylo popsáno, že z bodných ran vedených v různých směrech je zřejmé, že oběť se aktivně bránila, čemuž neodpovídají krevní stopy na oblečení obžalovaného, kde byly detekovány jen drobné kapky krve, z čehož je zřejmé, že nemohl s poškozenou nikterak bojovat. Že by snad se měl obžalovaný převléci nebylo prokázáno, naopak z kamerových záznamů před a po činu je zřejmé, že má na sobě stále stejný oděv. Vzhledem k tomu, že obžalovanému nebyl prokázán jakýkoliv úmysl spáchat ublížit poškozené, natož ji zavraždit, pak s ohledem na prokázané a obžalovaným doznané pořezání rukou poškozené přichází v úvahu pouze jeho odpovědnost za trestný čin ublížení na zdraví z omluvitelné pohnutky podle ust. § 146a trestního zákoníku. Dále obžalovaný namítá, že se prvostupňový soud nedostatečně nevypořádal s tím, že se vražedná zbraň nenašla. Z posudku z oboru zdravotnictví odvětví soudního lékařství vyplývá, že poškozená utrpěla celkem 10 bodných až bodnořezných poranění trupu, pravé horní končetiny a pravé dolní končetiny. Na dlaních obou rukou byly zjištěny vícečetné povrchové i hluboké řezné rány odpovídající sebeobranným ranám proti útoku ostrým nástrojem. Dále znalec ani nevyloučil, že poranění mohly způsobit 2 různé útočné předměty. Znalec uvedl, že vražedná zbraň byla ostrý nůž, který měl špičatou špičku. Znalci byl zároveň předestřen náčrt nože, sekáčku, který byl předložen obžalovaným, a znalec uvedl, že tímto nožem, sekáčkem nemohlo vzniknout poranění na trupu a horní končetině. Znalec také uvedl, že pokud měl obžalovaný sekáček, jak tvrdil, tak tím nemůže dojít k bodným poraněním, ale sečným, a ta mají úplně jiný charakter než poranění, která byla zjištěna. Prvostupňový soud tedy na základě výše uvedeného nemohl vzít za zjištěné a prokázané, že obžalovaný způsobil všechna poranění poškozená, když podle znaleckého posudku nemohl obžalovaný svým nástrojem, tedy sekáčkem, takováto poranění způsobit. Navíc obžalovaný uvedl, že jeho sekáček byl tupý, přičemž vražedný nůž podle znaleckého posudku měl jít do špičky. Prvostupňový soud neprokázal, že by obžalovaný typem zbraně, která měla být

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

vražedná kdy disponoval a že by ji měl snad na místo činu přinést obžalovaný. Tato se nikde nenašla a nenašel se ani obžalovaného sekáček, který obžalovaný nechal na místě činu. Prvostupňový soud tedy porušil jednu ze základních zásad dle § 2 odst. 5 trestního řádu, a to zásadu materiální pravdy, neboť nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Obžalovaný také namítá, že při projednávání věci před prvostupňovým soudem nebyly správně posouzeny v souvislostech všechny provedené důkazy, zejména pak kamerové záznamy a provedené znalecké posudky, respektive výpovědi znalců. Jak vyplývá z kamerových záznamů, neměl by obžalovaný skoro žádný časový prostor spáchat takováto poranění poškozené, neboť bylo prokázáno, že tak ve [REDACTED] hodin poškozená vyšla se svým psem na procházku, v čase [REDACTED] hodin vyběhá od místa činu samotný pes a v čase [REDACTED] hodin běží od místa činu ulicí osoba, v níž byla později zjištěna [REDACTED], která ve [REDACTED] volá na linku 155. Obžalovaný byl již ve [REDACTED] hodin zachycen kamerovým záznamem Zdravotnické záchrany služby [REDACTED] kraje ve svém vozidle, jak projíždí od parkoviště před nemocnicí směrem na část [REDACTED]. Dále podle kamerového záznamu před Obvodním oddělením [REDACTED] Policie České republiky obžalovaný přichází ke služebně ve [REDACTED] hodin, ve [REDACTED] hodin přichází od vozidla svědka [REDACTED], který následně volá na linku 158 v čase [REDACTED] hodin. Obžalovaný tedy mohl mít na údajnou „vraždu“ poškozené pouze 25 vteřin, jelikož ve [REDACTED] hodin potkal manželku a ve [REDACTED] hodin byl už zaznamenán na kameře u nemocnice na parkovišti a za tuto dobu musel běžet za poškozenou, spadnout, vytrhnout sekáček z jejích rukou, utéct, najít klíčky od auta, odemknout auto, odemknout řadicí páku, nastartovat a dojet na parkoviště u nemocnice. Tím pádem za takovou dobu nemohl obžalovaný způsobit taková poranění, která byla výše zmíněna, navíc když se dle znaleckého posudku poškozená aktivně bránila. Celkový čas na dohánění poškozené, pád a pořezání jejích rukou tedy spadá na pouhých 25 až 30 vteřin, protože čas potřebný na útěk až po zachycení obžalovaného kamerou u nemocnice je 2 minuty a 25 vteřin. Podle znaleckého posudku se vražda měla stát okolo [REDACTED] až [REDACTED] hodin, ale obžalovaný už byl zachycen kamerou u nemocnice ve [REDACTED] hodin při odjezdu vozidlem, není tedy možné, aby poškozená ve [REDACTED] kdy ji svědkyně [REDACTED] prováděla masáž srdce, žila, ale svědkyně by tak musela oživovat mrtvé tělo bez jakékoli reakce. Obžalovaný tedy odešel od poškozené ve [REDACTED] hodin a poškozená ještě ve [REDACTED] hodin žila, neboť podle telefonního záznamu ji poskytovala svědkyně [REDACTED] první pomoc a dispečerka ZZS popisované zvuky vyhodnotila jako známky života. Časové rozpětí mezi těmito dvěma událostmi je 25 minut, ale dle znaleckého posudku z oboru zdravotnictví odvětví soudního lékařství podle způsobu poranění na těle poškozené bylo znalcem určeno, že od doby poranění do smrti, tedy než poškozená zemřela na vykrvácení, to mohlo trvat 5 až 15 minut. Pokud tedy poškozená zemřela ve [REDACTED] či [REDACTED] hodin, tak ji poranění maximálně mohla být způsobena nejpozději ve [REDACTED] hodin, to už se ale obžalovaný dávno nacházel úplně někde jinde, což je zřejmé z kamerových záznamů Zdravotnické záchrany služby [REDACTED] kraje u parkoviště před nemocnicí a následně i z kamerového záznamu před Obvodním oddělením [REDACTED] Policie České republiky. Poškozená se dle znaleckého posudku aktivně bránila a její poloha a poloha útočníka se v průběhu útoku neustále měnila, útok na poškozenou tedy trval delší dobu. Vzhledem ale k tomu, že obžalovaný byl s poškozenou pouze 30 vteřin, tak nemohl nijak aktivně s poškozenou zápasit, neboť zápas by jistě trval déle. Navíc obžalovaný byl zraněn, omezen v pohybu v době činu, neboť měl artrózu 2. stupně v obou ramenech a potřhané svaly v levém rameni, jak vyplývá z lékařské zprávy a „sono“ vyšetření z [REDACTED] 2023 a [REDACTED] 2023, která mu byla způsobena synem [REDACTED] při útoku dne [REDACTED] 2023. Soud ale překvapivě v rozsudku v rozporu s výsledkem znaleckého posudku uvedl, že útok na poškozenou byl krátký a intenzivní, aniž by toto odchýlení od závěru znaleckého posudku (že útok trval delší dobu) pořádně zdůvodnil, čímž tak došlo k porušení práva obžalovaného na spravedlivý proces dle článku 36 Listiny základních práv a svobod. Zároveň soud nikterak nepřihlédl k obžalovaným tvrzeným skutečnostem ohledně jeho zdravotního stavu. V řízení před prvostupňovým soudem nebyl předložen žádný kamerový záznam, svědek či žádný jiný důkaz, který by dokazoval vinu obžalovaného tak, jak uváděna v odsuzujícím rozsudku. Z žádného

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

provedeního důkazu přímo nevyplynulo, že by se obžalovaný měl dopustit skutku, který mu je kladen za vinu. Pokud po provedení všech dostupných důkazů zůstaly pochybnosti o vině obžalovaného a nepodařilo se je ani rozptýlit dalším prováděním důkazů, tak měl prvostupňový soud vydat zprošťující rozsudek, a ne odsuzující. Prvostupňový soud totiž měl rozhodnout v souladu se zásadou in dubio pro reo, tedy v pochybnostech ve prospěch obžalovaného.

4. K bodu 1) rozsudku obžalovaný popírá, že by se skutku dopustil. Obžalovaný nemohl poškozenou minimálně 2x do týdne týrat, neboť kdyby ano, musely by být na jejím těle známky tohoto týrání. Takové známky ale nikdo neviděl, ani nikdo ze svědků ve svých výpovědích nepopsal, že by nějaké známky po násilí poškozená měla. Nebylo ani nikterak prokázáno, že by poškozená trpěla jakýmkoliv psychickými problémy v důsledku týrání obžalovaným. Obžalovaný se vždy pouze ptal poškozené, s kým si pořád píše a s kým a kam chodí, neboť měl zájem o svoji manželku a také se o ní bál, nebylo to bráno jako nějaká permanentní kontrola. Obžalovaný popírá, že by poškozenou psychicky týral, ponižoval, vyslýchal ji či jí jakkoliv vyhrožoval. Obžalovaný byl naopak sám několikrát napaden svým synem [REDAKCE], což bylo prokázáno i videozáznamy a zvukovými záznamy z incidentu z [REDAKCE] 2023 prováděnými před soudem. Celé obvinění z týrání je stavěno primárně na výpovědích synů obžalovaného, které však i s ohledem na to, že žijou v tom, že jejich otec poškozenou zavraždil, značně ovlivněné a z tohoto důvodu nevěrohodné. Syn obžalovaného, [REDAKCE], není důvěryhodnou osobou, ani jeho výpověď nemůže tudíž být považována za věrohodnou a soud ji neměl v rozsudku vůbec jako argument používat, neboť ze zvukového záznamu z telefonu pořízeného dne [REDAKCE] 2023 přímo [REDAKCE], který byl v hlavním líčení přehrán před prvostupňovým soudem, lze slyšet, jak právě [REDAKCE] volá na linku 158 Policie České republiky a sděluje policistovi, že obžalovaného právě „sundal“ a že leží na zemi. Na další nahrávce je zřetelně slyšet, jak obžalovaného [REDAKCE] bije a obžalovaný, který byl bezmocný, křičí bolestí. Obžalovaný [REDAKCE] neublížil, naopak ho [REDAKCE] napadl a zbil. To vše je zřejmé ze zvukového záznamu z telefonu a tím je tak vyloučena sebeobrana [REDAKCE]. Tímto bylo také prokázáno, že [REDAKCE] do protokolu, ale i soudu lhal a křivě vypovídal. Výpověď [REDAKCE] je tak zcela nepoužitelná. Jelikož prvostupňový soud tuto výpověď [REDAKCE] použil jako argument pro vydání odsuzujícího rozsudku, porušil tak právo obžalovaného na spravedlivý proces. Na [REDAKCE] bylo také obžalovaným podáno trestní oznámení pro křivou výpověď, vraždu ve stádiu pokusu a těžké ublížení na zdraví. Druhý syn obžalovaného, [REDAKCE], také není důvěryhodnou osobou a ani jeho výpověď nemůže být považována za věrohodnou, protože sám nebyl situaci nastalé dne [REDAKCE] 2023 přítomen. Dlouhodobě už ani v domě, kde žila poškozená s [REDAKCE], nebydlí, sám tedy nemohl být svědkem žádného týrání poškozené, ani jeho bratra [REDAKCE]. Ve svých výpovědích pouze popsal případy, které vnímal jako dítě, ale takovéto výpovědi jsou naprosto nedostatečné, a nevěrohodné, neboť jsou zkreslené z důvodu časového úseku, který od doby vnímání těchto situací uběhl. [REDAKCE] pouze také potvrdil kontrolu poškozené, tato však se nevymykala míře obvyklé starostlivého manžela, ale žádné její napadení ze strany obžalovaného nezmínil. Pouze uvedl, že měl obžalovaný problémy s [REDAKCE]. Z výpovědi přítelkyně poškozené, [REDAKCE], také nevyplynulo, že by skutečně mělo dojít k týrání poškozené, neboť sice [REDAKCE] týrání poškozené ze strany obžalovaného potvrdila, ale zároveň vypověděla, že si nikdy na těle poškozené žádných známek po bití nevšimla a ani si jí poškozená nikdy nestěžovala na nějaké nevhodné zacházení. Prvostupňový soud tak výrazně pochybil, pokud uznal obžalovaný vinným skutkem uvedeným pod bodem 1) rozsudku.
5. K soudem přiznané nemajetkové újmě a náhradě škody pro [REDAKCE] a [REDAKCE] a Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, se obžalovaný vyjadřuje tak, že s ní naprosto nesouhlasí, neboť nebyla naplněna kritéria pro její přiznání ani pro její zvýšení. V prvé řadě obžalovaný vytýká, že prvostupňový soud pochybil, pokud vůbec přiznal [REDAKCE] a [REDAKCE] nějakou nemajetkovou újmu, popřípadě náhradu škody, neboť na základě výše uvedeného nebylo prvostupňovým soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

dostatečně prokázáno, že by obžalovaný vůbec spáchal skutky jemu kladené za vinu, tudíž mu prvostupňový soud žádnou takovouto povinnost k náhradě ukládat neměl. Obžalovaný navíc vinu sám popíral a během řízení se snažil o vypátrání skutečného viníka. Soud pochybil i ohledně výše přiznaného nároku, neboť nebyla naplněna kritéria pro takové zvýšení vyplývající z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018. Zprvve nebyl v celém řízení prokázán úmysl obžalovaného způsobit takovato poranění poškozené, ani nebylo dostatečně prokázáno, že obžalovaný skutečně skutky, které jsou mu je kladené za vinu spáchal. Obžalovaný má za to, že zde nejsou dány důvody, pro dvojnásobné navýšení částky. Sice [redacted] byl v každodenním kontaktu s poškozenou, ale je už dospělým mužem, který má vlastní zaměstnání, nebyl tedy na poškozené závislý. Dále je nutné také vyloučit, že by [redacted] byl aktérem agresivních útoků obžalovaného proti poškozené, kterou měl [redacted] opakovaně chránit a bránit, neboť jak už bylo výše uvedeno, výpověď [redacted] se v průběhu řízení na základě dalších důkazů ukázala jako lživá a křivá. Není tedy možné uvažovat o naplnění kritérií, které by odůvodňovaly zvýšení základní náhrady přiměřeného zadostiučinění nemajetkové újmy na její dvojnásobek. Zároveň matka poškozené, babička [redacted] je vysokého věku a velmi nemocná, proto nepřipadá v úvahu, jak prvostupňový soud popsál, zvýšená péče o ni, neboť není předpoklad pro další dlouhodobé pečování a starání o matku poškozené právě z důvodů jejího vysokého věku a závažné nemoci. [redacted] žil a stále žije odděleně ve své vlastní domácnosti, nebyl tedy s poškozenou v každodenním kontaktu a je dospělým mužem, který má vlastní zaměstnání, nebyl tedy na poškozené nikterak závislý. [redacted] tedy ani nemohl být očitým svědkem škodní události. Jelikož další kritéria zde k posuzování nejsou, je nutné učinit u [redacted] stejný závěr jako u jeho bratra [redacted], že není možné uvažovat o naplnění kritérií, které by odůvodňovaly zvýšení základní náhrady přiměřeného zadostiučinění nemajetkové újmy na její dvojnásobek. [redacted] sice měla s poškozenou úzký vztah jakožto matka s dcerou, dále ale hlavně také kvůli tomu, že se o ní poškozená starala a pomáhala jí, ale vzhledem k tomu, že už je ve vysokém věku a velmi nemocná, tak nepřipadá v úvahu další dlouhodobá péče a starání o ní právě z důvodů jejího vysokého věku a závažné nemoci. [redacted] ani nebyla očitým svědkem škodní události. Proto pouze z výše uvedeného důvodu není dostatečně odůvodněno zvýšení základní náhrady přiměřeného zadostiučinění nemajetkové újmy na její dvojnásobek. Jako poslední obžalovaný namítá, že prvostupňový soud pochybil, pokud přiznal Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky náhradu škody, neboť nebyl naplněn žádný důvod pro její přiznání. Jelikož nebylo v řízení před prvostupňovým soudem dostatečně prokázáno, že obžalovaný spáchal skutky jemu kladené za vinu, nelze mu ani uložit povinnost zaplatit náhradu škody za výjezd k poškozené [redacted]. Prvostupňový soud tedy pochybil, pokud mu takovou povinnost uložil, aniž by nade vši pochybnost v řízení prokázal, že obžalovaný se dopustil skutků jemu kladených za vinu.

6. Vzhledem k výše uvedenému tedy obžalovaný nesouhlasí s výrokem o vině, s výrokem o trestu, ani s výrokem o náhradě škody a nemajetkové újmy, a proto obžalovaný navrhuje, odvolací soud napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu ve věci rozhodl sám tak, že se trestní stíhání obžalovaného [redacted] zastavuje.
7. Odvolací soud při veřejném zasedání přezkoumal z podnětu podaného odvolání podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a odvolání důvodným neshledal.
8. V řízení, jež napadenému rozsudku předcházelo, nebyly shledány žádné procesní vady, které by měly za následek porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit řádné objasnění věci a právo na obhajobu, a které by mohly negativně ovlivnit správnost a zákonnost rozsudku. Orgány činné v trestním řízení respektovaly ustanovení trestního řádu garantující právo obžalovaného na obhajobu, jakož i ustanovení směřující k řádnému objasnění věci a upravující realizaci jednotlivých důkazů. Soud prvního stupně provedl v hlavním líčení úplné dokazování a postupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu tak, aby byl zjištěn skutkový stav

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted]

věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. Provedené důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, jak mu ukládá § 2 odst. 6 trestního řádu. Po zhodnocení těchto důkazů krajský soud dospěl k závěru, že zmíněné důkazy tvoří logický a souvislý celek a dospěl k jednoznačnému závěru o tom, že jednání, která jsou obžalovanému kladena za vinu, se skutečně stala a těchto jednání se dopustil obžalovaný, a to v podobě, v jaké jsou zachycena v popisu obou skutků. Pokud jde o tato skutková zjištění a skutkové závěry, nelze v tomto směru soudu prvního stupně nic vytknout a na jeho příslušné odůvodnění lze odkázat.

9. Námitkami, které obžalovaný proti výroku o vině vznáší, napadá především způsob, jakým soud prvního stupně hodnotil provedené důkazy, na jejichž základě pak měl dospět podle obžalovaného k nesprávným skutkovým zjištěním. Hodnocení důkazů je však doménou nalézacího soudu, který důkazy prováděl. Odvolací soud může do hodnocení důkazů vstoupit a skutková zjištění měnit jedině tehdy, pokud by sám důkazy prováděl, nebo tehdy, pokud by nalézací soud při hodnocení důkazů postupoval nezákonně, nebo v rozporu se zásadami logiky. To se však v tomto případě nestalo. Krajský soud důkazy hodnotil tak, jak mu ukládá zákon, tedy každý jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti, a dospěl i ke správným skutkovým závěrům, když dovodil, že obžalovaný se skutků dopustil tak, jak jsou popsány v napadeném rozsudku.
10. Pokud jde o odvolání obžalovaného proti výroku o vině, obžalovaný zde pouze opakuje svou obhajobu uplatněnou při hlavním líčení, s níž se již nalézací soud vypořádal. Celé odvolání (ať už jde o skutek pod bodem 1, nebo pod bodem 2) je postaveno na tvrzení obžalovaného, že on sám byl objektem týrání ze strany syna [REDAKCE] který má být z tohoto důvodu také nevěrohodný. Tento názor však odvolací soud nesdílí. Krajský soud nepochybil, když svá skutková zjištění postavil zejména na výpovědích synů obžalovaného [REDAKCE] a [REDAKCE] neboť tyto výpovědi (na rozdíl od zcela osamocené výpovědi obžalovaného) jsou podporovány i výpověďmi dalších svědků (např. [REDAKCE], jakož i listinnými důkazy. Skutečnost, že právě obžalovaný, často pod vlivem alkoholu, napadal svou manželku způsobem popsaným ve výroku pod bodem 1. je tedy prokázána. Jestliže obžalovaný ve svém odvolání uvádí, že toto týrání je vyloučeno tím, že by musely být na jejím těle známky tohoto týrání, a přitom takové známky nikdo neviděl, ani nikdo ze svědků ve svých výpovědích nepopsal, tak tento argument nemůže obstát. Poškozená (jak vyplývá např. z výpovědi její kolegyně z práce [REDAKCE] nebo její kamarádky [REDAKCE]) byla uzavřená a nechtěla se se svými problémy svěřovat. Je naprosto běžné, že týrané osoby se za své týrání stydí a před okolím toto tají, a stejně zjevně postupovala i poškozená. To, že stopy násilí nikdo neviděl, rozhodně nelze vykládat jako důkaz vyvracející násilí páchané na poškozené. Tvrzení obhajoby, že nebylo ani nikterak prokázáno, že by poškozená trpěla jakýmkoliv psychickými problémy v důsledku týrání obžalovaným, je také vyvráceno. Naopak právě výše zmíněné svědkyně potvrzují uzavřenost a strach poškozené z obžalovaného, a svědčí o tom i opakované návštěvy poškozené v intervenčním centru. Tvrzení, že ze strany obžalovaného nešlo o permanentní kontrolu poškozené, ale pouze o projev zájmu o manželku, také nelze akceptovat. Jednání obžalovaného spočívající v užívání kamerového hlídání, kontroly mobilního telefonu, sledování, objednání soukromého detektiva (což ostatně ani obžalovaný nepopírá) apod. dalece překračuje „běžný projev zájmu o manželku“ a jednoznačně to potvrzuje míru omezování, ve kterém musela poškozená žít. Obžalovaný se opakovaně snažil přesvědčit soud o tom, že byl objektem týrání ze strany syna [REDAKCE] a poukazoval přitom zejména na záznam o telefonickém volání na linku 158, kde syn [REDAKCE] prohlásil, že obžalovaného „sundal“. Z telefonátu je však zřejmé, že mělo jít o reakci [REDAKCE] na napadení ze strany obžalovaného. Ostatně [REDAKCE] ve své výpovědi výslovně uváděl, že v bytě s matkou zůstal právě proto, aby ji mohl bránit před útoky otce. Jestliže tedy [REDAKCE] aktivně vystoupil na obranu napadené matky, nelze to v žádném případě považovat za agresi, ale za obranu, která byla odpovědí na útok ze strany obžalovaného. To, že [REDAKCE] musel opakovaně odvracet agresi obžalovaného pak také nelze vykládat jako důvod

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

pro nevěrohodnost jeho výpovědi, či dokonce její nepoužitelnost, jak činí obžalovaný ve svém odvolání. To, že obžalovaný na [REDAKCE] podal trestní oznámení, pro hodnocení výpovědi tohoto svědka také nemá žádný vliv. Rovněž zpochybňování výpovědi svědka [REDAKCE] proto, že nebyl přítomen incidentu dne [REDAKCE] 2023, je neopodstatněné. Svědek se k tomuto incidentu nevyjadřoval a popisoval pouze situace, jímž byl přítomen. Pro odmítnutí jeho výpovědi tedy není žádný důvod. Způsob kontroly, který aplikoval obžalovaný vůči své rodině a zejména manželce, rozhodně nelze popsat tak, že se „nevymykala míře obvyklé starostlivého manžela“, ba právě naopak.

11. Pokud tedy jde o skutek pod bodem 1. obžaloby, zde je vina obžalovaného jednoznačně prokázána a soud prvního stupně nepochybil, když jej uznal vinným tímto skutkem.
12. Pokud jde o skutek pod bodem 2 obžaloby, zde obžalovaný ve svém odvolání tvrdí, že se tohoto skutku nedopustil a poukazuje na údajné nesrovnalosti v dokazování. Tvrdí, že byl odsouzen pouze na základě nepřímých důkazů, to však není pravda, když minimálně jeden přímý důkaz vinu obžalovaného prokazuje. Tímto přímým důkazem je první výpověď obžalovaného v této věci učiněná, kde se k činu v zásadě doznal, když připustil i to, že poškozenou nožem bodl. Od tohoto doznání však později obžalovaný ustoupil a své výpovědi opakovaně měnil až do poslední verze, podle níž měla poškozenou zavraždit jiná osoba či skupina osob. Své prvotní doznání obžalovaný ve svém odvolání vysvětluje nátlakem ze strany vyšetřujících policistů, avšak toto tvrzení postrádá logiku, neboť obžalovaný o bodnutí nožem či vraždě hovořil ještě předtím, než policie trestní řízení zahájila. Obžalovaný požádal svědka [REDAKCE] aby zavolal policii, neboť na ně čeká vrah [REDAKCE] a naléhal, aby volal rychle, třeba ji ještě mohou zachránit. Bodnutí manželky nožem pak doznal i strážníkům městské policie [REDAKCE] a [REDAKCE]. Teprve poté jej převzala Policie ČR. Nemohlo tedy dojít k tomu, že by informace o bodnutí vznikla až na policii a byla obžalovanému následně vnucena. To, že by mohla být pravdivá změněná výpověď obžalovaného, tedy že on manželku nebodl a udělaly to jiné osoby, tak vylučují právě nepřímé důkazy, zejména výpovědi svědků, s nimiž obžalovaný mluvil krátce po činu, a jímž zavraždění manželky doznal. Důkazy, z nichž krajský soud vinu obžalovaného dovozuje, jsou podrobně popsány v odstavci 44 odůvodnění napadeného rozsudku a Vrchní soud se s tímto hodnocením zcela ztotožňuje a odkazuje na ně s tím, že opakování této argumentace považuje za nadbytečné. Vina obžalovaného byla jednoznačně prokázána. Stejně tak byl prokázán rozmysl a předchozí uvážení vraždu spáchat. Tvrzení o náhodném a nečekaném setkání s bývalou manželkou je vyvráceno už jen tím, že se na místo dostavil s nožem a v čase, kdy manželka obvykle venčila psa. Plánování útoku nasvědčuje i rychlost, s jakou byl útok spáchán. Verze o záměru vypáčit hrob tchána, se kterou obžalovaný přišel v průběhu přípravného řízení, kdy se také nůž v jeho ruce proměnil na páčidlo a později na sekáček, je zcela nevěrohodná. Krajský soud ve svém rozsudku zcela správně přihlíží i k tomu, že obžalovaný před útokem vyhledával na internetu různé informace o vraždách, omluvitelných pohnutkách apod. Jeho jednání navíc zcela jednoznačně zapadá do jeho psychologického profilu, jak jej zjistili soudní znalci. Závěr o plánování vraždy, k němuž dospěl krajský soud, je tedy také zcela správný. Jestliže obžalovaný poukazuje na rychlý sled událostí, který vyplývá z kamerových záznamů, a který podle něj vylučuje možnost, že by se činu mohl dopustit, neboť na útok měl jen málo času, tak ani s tímto hodnocením nelze souhlasit. Kamerové záznamy potvrzují, že útok proběhl rychle a trval maximálně několik minut. Zranění způsobená poškozené však žádný dlouhý souboj nevyžadují. To, že obžalovaný po setkání s poškozenou neztrácel čas a okamžitě poté, co s ní poškozená odmítla mluvit, na ni zaútočil, jen potvrzuje závěr o plánovaném útoku. To, že znalci vyloučili možnost, že by zranění poškozené mohlo být způsobeno sekáčkem, jehož náskres obžalovaný předložil, není důkazem o nevině obžalovaného, jak obžalovaný konstruuje ve svém odvolání, ale důkazem o tom, že obžalovaný záměrně nevypovídal pravdu o povaze vražedného nástroje ve snaze vyhnout se trestní odpovědnosti. Ve svých původních výpovědích totiž obžalovaný hovořil o noži, kterým manželku bodl. Teprve později výpověď změnil a začal mluvit

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

o páčidle či sekáčku. To, že tato změna výpovědi byla účelová a nepravdivá, prokazuje právě obžalovaným zmíněný znalecký posudek z odvětví soudního lékařství. Názor obžalovaného, že v případě, že by byl pachatelem, by na sobě musel mít více krve poškozené, než měl, je také neopodstatněný. Na oděvu obžalovaného byly nalezeny stropy krve poškozené, což je pro závěr o jeho vině dostačující. Protože obžalovanému byl prokázán úmysl poškozenou usmrtit, nemá smysl vyjadřovat se k jím navrhované změně právní kvalifikace na trestný čin ublížení na zdraví z omluvitelné pohnutky podle § 146a trestního zákoníku. Není také pravdou, že by se prvostupňový soud dostatečně nevypořádal s tím, že se vražedná zbraň nenašla. Absence vražedného nástroje sice působí v rámci dokazování určité problémy, avšak úspěšné odstranění vražedné zbraně pachatelem nemůže být důvodem, pro který by měl soud dospět k závěru, že skutek nebyl prokázán, jak navrhuje obžalovaný. Znalci vyloučili, že by zranění mohlo být způsobeno sekáčkem, který obžalovaný v pozdějších fázích přípravného řízení nakreslil, a tedy tato změna výpovědi obžalovaného je zcela zjevně nepravdivá. Obžalovaný navíc u veřejného zasedání o odvolání zpochybnil zákonnost soudního řízení, když údajně měl soud vycházet z popisu zbraně, který obžalovaný poskytl v procesně nepoužitelném protokolu o výsledku podezřelého ze dne 22. 2. 2023 (č. l. 121 p. v.). Tato výtky však není oprávněná. Krajský soud charakter zbraně zcela správně dovozuje z procesně použitelných výpovědí, které obžalovaný učinil, a kde zbraň popsal jako „opravdu velké nůž“ (protokol o výsledku ze dne 23. 2. 2023) nebo jako „silnější nůž“ (protokol o vazebním zasedání č. l. 129 p. v.). O rozměrech nože se v žádné procesně použitelné výpovědi nezmiňuje, avšak o této vypovídal svědek [REDAKCE], jemuž měl obžalovaný říci, že šlo o nůž s čepelí asi 4,5 cm širokou a 20 cm dlouhou, což odpovídá i závěrům znaleckého posudku, který nevylučuje dokonce užití více zbraní. Soud prvního stupně na základě těchto výpovědí dospěl k závěru (a takto jej vtělil i do popisu skutku pod bodem 1), že obžalovaný „opakovaně bodl poškozenou nožem přesně nezjištěné délky čepel“. Krajský soud tedy plně respektoval ustanovení o použitelnosti důkazů a k výpovědi učiněné obžalovaným před zahájením trestního stíhání nijak nepřihlížel. To, že se údaj o délce nože objevil v obžalobě, za vadu považovat nelze, a už vůbec z toho nelze dovozovat, že by trestní řízení bylo vedeno nezákonně.

13. Nelze přisvědčit ani výpočtům obžalovaného, které se týkají času zranění poškozené, podle nichž mělo být zranění způsobeno nejpozději ve [REDAKCE] hodin, tedy až po jeho setkání s manželkou. Tento výpočet je postaven na předpokladu, že ve [REDAKCE] hod. byla poškozená ještě naživu, neboť podle telefonního záznamu jí poskytovala svědkyně [REDAKCE] první pomoc a dispečerka ZZS popisované zvuky vyhodnotila jako známky života. To je však jen úvaha obžalovaného. Oživovací pokusy se provádí vždy až do příjezdu RZS, neboť telefonní operátorka logicky nemůže být schopna na dálku posoudit, zda takové pokusy ještě mají smysl. V hovoru s operátorkou svědkyně [REDAKCE] výslovně uvádí, že poškozená je asi mrtvá, má otevřené oči a jazyk venku, nereaguje a nedýchá. Teprve poté, co začala podle pokynů operátorky s oživovacími pokusy (stlačováním hrudníku), svědkyně uvádí, že při stlačení hrudníku poškozená „zachřčí“. To však vůbec nemusí být projevem života a je zcela nepodstatné, jak to operátorka vyhodnotila. Nelze přisvědčit ani dalšímu argumentu obžalovaného, který se týká jeho údajného zdravotního stavu, který mu měl útok znemožnit. Z výpovědí svědků je zřejmé, že obžalovaný své zdravotní problémy záměrně zveličuje, když běžně vykonává všechny činnosti, zvedá a používá těžké předměty apod. Opět nelze nepřipomenout, že v původní výpovědi obžalovaný svůj útok doznával a teprve později jej začal vylučovat právě s odkazem na artrózu.
14. Krajský soud tedy zcela správně uznal obžalovaného vinným i skutkem pod bodem 2.
15. Obžalovaný po podání odvolání předložil odvolacímu soudu rovněž návrhy na doplnění dokazování, kde navrhl, aby odvolací soud provedl následující důkazy:
 - a) přehrání zvukového záznamu ze dne [REDAKCE] 2023 čas [REDAKCE] hod. Jde o záznam volání na linku 158 z č. l. 636, kde svědek [REDAKCE] volá na Policii ČR kvůli útoku ze strany

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

obžalovaného. Právě v tomto hovoru svědek uvádí, že obžalovaného „sundal“. Tento důkaz odvolací soud neprováděl a pouze se s ním seznámil, neboť důkaz byl proveden již při hlavním líčení a dne 21. 11. 2023 pro opakování tohoto důkazu nebyl žádný důvod.

- b) přehrání zvukových záznamů ze dne [REDAKCE] 2023 z č. l. 634, kde jsou audionahrávky předložené [REDAKCE] Tento důkaz odvolací soud neprováděl a pouze se s ním seznámil, neboť důkaz byl proveden již při hlavním líčení dne 21. 11. 2023 a pro opakování tohoto důkazu nebyl žádný důvod.
- c) vyžádání znaleckého posudku z odvětví toxikologie za účelem míry ovlivnění obžalovaného alkoholem v den útoku. Tento důkazní návrh byl učiněn již v hlavním líčení a soud prvního stupně jej zamítl. Ovlivnění obžalovaného alkoholem je prokázáno dechovými zkouškami po činu v různých časových odstupech a k této skutečnosti se vyjádřil i znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, ve svém výsledku a při zhodnocení rozpoznávacích a ovládacích schopností obžalovaného. Ke stavu obžalovaného krátce po činu vypovídala i řada svědků. Ani obžalovaný v žádné ze svých výpovědí neuváděl nic, z čeho by bylo možné usuzovat na snížení, nebo dokonce vymizení ovládacích či rozpoznávacích schopností v důsledku požití alkoholu. Vypracování dalšího znaleckého posudku, navíc pouze na základě údajů sdělených obžalovaným, o jejichž spolehlivosti lze s ohledem na soustavné účelové změny výpovědi obžalovaného pochybovat, je tedy zcela neúčelné.
- d) výpis hovorů a zpráv z aplikací mobilního telefonu Samsung, který patřil poškozené. Tento důkaz má prokázat údajnou nevěru poškozené, případně to, zda měla s někým sraz. I tento důkaz však byl proveden již při hlavním líčení, a to v rámci čtení znaleckého posudku z odvětví elektronika, kde vyhodnocení je na č. l. 444-448. Žádná schůzka zde zachycena není, naopak jsou zde opakované projevy žárlivosti obžalovaného.
- e) vyžádání znaleckého posudku z odvětví ortopedie. Obžalovaný chce, aby znalec posoudil, zda mohl útok provést s artrózou druhého stupně, potřhanými úpony svalů a dalšími zraněními. I tento důkazní návrh obžalovaný učinil již v hlavním líčení a soud prvního stupně jej zamítl. Ani odvolací soud nepovažuje tento důkaz za potřebný. V tomto směru měl soud kromě výpovědi obžalovaného k dispozici lékařské zprávy a svědecké výpovědi i další listiny, které potvrzují, že žádné výrazné zdravotní omezení obžalovaný neměl.
- f) zjištění stavu vkladového účtu poškozené, neboť nesouhlasí s tvrzením syna [REDAKCE], že na účtu bylo jen něco málo přes 80 tis. Kč. Tento důkaz odvolací soud považuje za zcela nadbytečný, neboť stav vkladového účtu nemá žádnou souvislost s projednávanou věcí.
- g) provedení nového ohledání místa asi 27 m od nálezů těla, kde údajně mělo být tratoliště krve a lidé tam dávali svíčky, případně vyžádání fotografií od osob, které tam svíčky dávaly. I tento důkaz byl shledán nadbytečným. Ohledání místa činu i jeho okolí bylo provedeno v den útoku i následující den a žádné jiné místo s „tratolištěm krve“, jak uvádí obžalovaný, nalezeno nebylo. Na internetu se nachází několik článků o uvedené události i s fotografiemi (např. deník.cz či blesk.cz), kde jsou vidět svíčky na místě nálezů těla, ovšem žádné jiné místo s krví policie ani novináři nenalezli. Není jasné, jak obžalovaný na toto tvrzení přišel, když byl od počátku vyšetřování ve vazbě a sám tedy toto místo vidět nemohl. Článek, na který odkazuje, sice nalezen nebyl, to však nevylučuje, že skutečně existoval. Pokud však v takovém článku byla fotografie krevní kaluže se svíčkami obestavěnými kolem, zcela zjevně se nemohlo jednat o fotografii místa činu, ale šlo spíše o ilustrační foto (jak je v internetových zprávách běžné). Navíc je nutno uvést, že by bylo nesmyslné, aby poškozená z místa napadení odešla 27 metrů, tam vykrvácela a poté se znovu vrátila na místo napadení, aniž by po cestě zanechala nějaké krevní stopy.

16. Odvolací soud tedy návrhy na doplnění dokazování důvodnými neshledal a zamítl je.
17. Soud prvního stupně oba skutky rovněž správně právně kvalifikoval, když své úvahy podrobně vysvětlil zejména v odstavci 45 odůvodnění svého rozsudku, a na toto precizní odůvodnění lze odkázat. S námitkami vůči právní kvalifikaci, které obžalovaný vznášel ve svém odvolání, se odvolací soud vypořádal již výše.
18. Pokud jde o uložený trest, tak ani v tomto bodě nebylo shledáno žádné pochybení nalézacího soudu. Krajský soud své úvahy ohledně trestu vysvětlil v odstavci 49 napadeného rozsudku a na toto odůvodnění lze odkázat. Obžalovaný byl při stanovení právní kvalifikaci ohrožen trestem odnětí svobody v trvání 12 až 20 let. Jeho jedinou polehčující okolností je dosavadní trestní bezúhonnost. Naproti tomu mu přitěžuje, že úhrnný trest byl obžalovanému ukládán za 2 trestné činy spáchané dvěma skutky, přičemž skutku pod bodem 1 se měl dopouštět po dobu více než osmi let. Krajský soud pak výrazně přihlédl zejména k předpokladu resocializace obžalovaného, která je dle znalců ztížená, právě s ohledem na to, že se jedná o dospělého jedince s disharmonickou strukturou osobnosti, nedostatkem racionální korekce a s absencí sebereflexe. Jestliže za této situace uložil soud obžalovanému trest již v horní polovině zákonné trestní sazby, nepochybil. Jde o sice trest důrazný, avšak nikoliv nepřiměřený. Lze tedy shrnout, že krajský soud při ukládání trestu postupoval zákonným způsobem, zohlednil všechny důležité skutečnosti i polehčující a přitěžující okolnosti, a trest, který uložil, odpovídá všem zákonným požadavkům, přičemž jej nelze považovat za trest nepřiměřeně přísný, což by byl jediný zákonný důvod, pro který by odvolací soud mohl do výroku o trestu zasáhnout. Obžalovaný byl také správně pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou, což odpovídá právní úpravě § 56 tr. zákoníku. Ke zmírnění tohoto zařazení nebyl shledán žádný zákonný důvod.
19. Napadeny byly rovněž všechny výroky o náhradě škody či nemajetkové újmy, kdy obžalovaný toto své odvolání odůvodňuje jednak tím, že trestný čin nespáchal, a dále tím, že pro přiznanou vyšší nároku nebyla naplněna kritéria vyplývající z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018, když nebyl v celém řízení prokázán úmysl obžalovaného způsobit takovátto poranění poškozené, a nebyly prokázány ani dostatečné vazby pozůstalých na poškozenou. Ani tuto část odvolání však odvolací soud důvodnou neshledal. Vina obžalovaného byla nade vší pochybnost prokázána (jak bylo popsáno výše), a proto přiznání nároku je zcela důvodné. Pokud jde o vyšší přiznaného nároku, tu krajský soud podrobně vysvětlil u každého poškozeného zvlášť v odstavcích 50 až 53 odůvodnění svého rozsudku a na toto precizní odůvodnění lze odkázat. Jestliže obžalovaný namítá nesplnění kritérií vyplývajících z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 25 Cdo 894/2018, tak s tím souhlasit nelze. Za základní částku náhrady, modifikovanou s užitím zákonných a judikaturou odvozených hledisek, lze považovat v případě nejbližších osob (manžel, rodiče, děti) dvacetinásobek průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok předcházející smrti poškozeného. Tato částka však může, resp. zpravidla by měla být, navyšována či snižována v návaznosti na konkrétní kritéria případu. Soud dovodil, že základní částka náhrady by měla být modifikována s ohledem na specifické okolnosti na straně škůdce či poškozeného. Základní výše náhrady pak byla krajským soudem vypočtena správně, a správně došlo i navýšení této částky, a to s ohledem na nejbližší příbuzenský vztah poškozených se zavražděnou, ale i s ohledem na brutální způsob spáchání trestného činu, který je pro poškozené výrazně traumatizující. Vztah poškozených k zavražděné byl dostatečně prokázán jak jejich výsledkem, tak i prohlášením obětí. Jestliže tedy soud pozůstalým přiznal náhradu nemajetkové újmy ve výši 1 614 120 Kč, nepochybil. Stejně tak nepochybil, když poškozeným přiznal i náklady spojené s pohřbem zemřelé matky. V případě zdravotní pojišťovny pak obžalovaný namítá pouze to, že čin nespáchal, kdy s tímto argumentem se soud vypořádal výše, a i přiznání tohoto nároku bylo proto shledáno správným.

20. Odvolací soud tedy po posouzení celé věci dospěl k závěru, že napadený rozsudek je správný i zákonný, odvolání obžalovaného důvodné není, a proto je jako nedůvodné zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Lze však proti němu podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku tohoto rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. řádu.

Praha 2. dubna 2024

JUDr. Michaela Pařízková, v. r.
předseda senátu

Vypracoval:

[REDACTED]

[REDACTED]

Shodu s prvopisem potvrzuje

[REDACTED]

